

XI. évfolyam 7. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2010. ballagás/b

Életünk során sokféle módon kaphatunk sokféle ajándékot. Néha azok lesznek a legjobbak, amelyeket nem kértünk, nem vártunk, mert van Valaki, aki jobban tudja nálunk, hogy mire is van igazán szükségünk...

Amikor „nyekes” korukban először találkoztunk magyar „szintentartó” órákon, bizony elég gyanakodva szemlélgettük egymást emlékeim szerint. Küzdöttünk egymással (sőt talán néha egymás ellen), lázadó foguk-körműk gyakran csikordult szigorú elvárásaimon, makacs elveimen.

Nem volt könnyű kezdés sem nekik, sem nekem. Ha akkor előre láthattam volna néhány 12.-es együttlétünket, valószínűleg nagyon elcsodálkoztam volna.

Aztán egyre inkább megismerhettem őket -10. osztályban már a történelmet is én tanítottam-, és egymás után fedeztem fel értékeiket: tehetségüket, összetartozásuk erejét, szerető-befogadó közösségüket. Közös karácsonyi ünneplésünkön - azt hiszem - már sikerült kicsit közelebb kerülnünk emberileg is egymáshoz.

10. év végétől aztán egyre több dolog kötött össze bennünket: a

„kalandos” pécsi osztálykirándulás, ahol kiderült, hogy minden nehézséget le tudunk győzni, és végül még jót is tudunk nevetni rajta. A március 15-re való készülődés, amikor összefogtunk, új tehetségeket fedeztünk fel, és mindenki megtalálta a maga feladatát. Jó volt látni, hogy elégedettek és büszkéek voltak a végén. Jó volt az év végén a Mire jutottunk gálán úgy nézni őket a színpadon, hogy az én osztályom az, aki a legügyesebb, a legjobban táncol. Már én is büszke lehettem eredményeikre, részesévé váltam gondjaiknak. Nagy ajándék volt, hogy 11. év végére elfogadtak, szeretettel fizettek gondoskodó szeretetért.

Már összeszokott közösségként mehettünk Erdélybe

és tánctáborba, ahol újra gyarapodtam szép és szívemengető emlékekkel. A 12.-es feladatokat így már „könnyedén” és sikeresen oldottuk meg. Életem egyik legmeghatóbb élménye volt a függöny mögül nézni őket a szalagavatón, és legszebb jutalmam elégedett, boldog mosolyuk volt. Hálás vagyok azért, hogy ezt velük együtt élhettem meg.

Ma már tudom, hogy együtt és külön-külön is értékes és nagyszerű emberek. Korántsem tökéletesek (néha türelmetlenek, szúrósak vagy éppen lusták), de jó tulajdonságaik vannak túlsúlyban, szerethetőek és képesek a szereetre.

És most búcsúznom kell tőlük. A Wass Albert terem nélkülük már sohasem lesz ugyanaz, nehéz lesz úgy benyitni az osztályba, hogy nem ők ülnek a padokban, még sokáig fel fogok nézni a parkolóból reggel: Itt vannak-e már?, és este: Itt vannak-e még? Furcsa lesz úgy végigmenni a folyosón, hogy nem meríthetünk erőt, bátorítást egymás mosolyából.

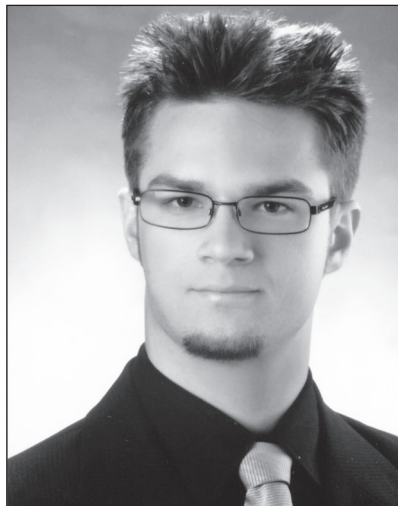
Tudom, nekik sem könnyű az elválás, de biztos, hogy barátságaik

megmaradnak, és remélem, engem sem felejtnek el...

Elmondhatom tehát, hogy ajándékként kaptam őket erre az alig több, mint két évre. Hálával tartozom ezért a legfőbb Ajándékozonak, aki így rendezte életemet, Teréz tanárnőnek és Hajnalka tanárnőnek, akik sokat dolgoztak azért, hogy ilyenné váljanak, és nekik...

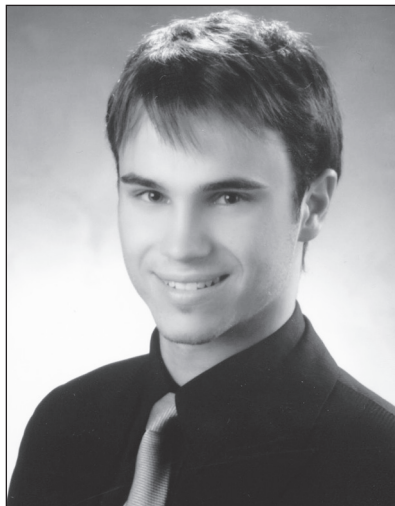
*„Amíg újra találkozunk,
a Nap fénye melegítse arcotokat,
a szél csak a hátatokat érje,
az út váljék simává a talpatok alatt,
s a Jóisten hordozzon a tenyerén benneteket!”*

Judit tanárnő

Békefi Balázs

1991. március 25-én születtem Budapesten. Általános iskolámat a VII. kerületi Julianna Református Általános Iskolában végeztem. A gimnáziumot édesapám révén ismertem meg, aki építészmérnökként dolgozott az iskolán. Nagyon örülök, hogy ide kerültem, mert a gimnázium kiemelkedő technikai felszereltsége mellett olyan értékrendet kaptam, amire egész életemben hálásan fogok visszaemlékezni. Az egész családom mindkét ágon generációkra visszamenőleg építész volt, így úgy tűnik, hogy a fizika iránti érdeklődéssel én töröm meg elsőnek a hagyományt. Érdekel az elméleti fizika és a robotika, így elsőnek az ELTE fizika szakára adtam le a jelentkezésemet. Emellett hobbi szinten zenéléssel és zsonglörködéssel foglalkozom. Későbbiekben a fizika mellett szeretnék a Dunakanyarba költözni és egy jazz zenekart alapítani. Fő életcélomnak mégis azt tartom, hogy Magyarországon maradva a hazámat szolgáljam minden olyan eszközzel és tudással, amit Isten a kezembe adott. Eddig a gimnáziumnak köszönhetően egy angol nyelvvizsgával és ECDL bizonyítvánnyal és rengeteg kellemes emlékekkel rendelkezem.

Billein Balázs

1990. október 18-án láttam meg a napvilágot Budapesten. Születésem óta Pomázon élek szüleimmel, nagyszüleimmel és bátyámmal, aki szintén ebbe a gimnáziumba járt négy éven át. Az általános iskolai tanulmányaimat a pomázi Mátyás Király Általános Iskolában kezdtem, majd a negyedik osztály elvégzése után jelentkeztem a Refibe. Kilenc éve járok ide és őszintén mondom: örülök, hogy az általános iskola után ebbe a középiskolába felvételiztem. Ez alatt az idő alatt rengeteg táborban voltam, részt vettem számos sportversenyen, közülük a legemlékezetesebb a békéscsabai Országos Teremlabdarúgó Torna volt. Az iskolának köszönhetően eljutottam Hollandiába, Ausztria fővárosába, Bécsbe és a sítáborok alkalmával az olasz és az osztrák hegyekbe is. Az itt eltöltött kilenc évet sosem fogom elfelejteni! Rengeteg új baráttra leltem, akikkel remélem, még sokáig fogjuk tartani a kapcsolatot! Jelentkezésemet első helyen a Corvinusra adtam be pénzügy-számvitel szakra. Szeretnék nektek, akik itt maradtok kitaratást és az érettségizőknek pedig sok sikert kívánni!

Bodrogi Fanni

Sziasztok!Fanni vagyok,de szólíthattok Borinak is, öt év alatt megtanultam hallgatni rá, és ösztöndíjat is „nyertem” már helyette;) 1991.február 12-én születtem Budapesten, azóta hétszer költöztünk, de itt Szentendrén érzem igazán otthon magam, nincs olyan nap hogy ne találkozni ismerőssel a városban!Szerettem ezt a várost és ezt az iskolát is, lehet, hogy itt a végén már feszültebb a hangulat, de jó(volt) ide jámi!Rengeteg élményem volt itt, öt év.. az osztálykirándulások, a sulis kosár csapat, a mezőtúrok és Lónyai - kupák, az Adria ösztöndíj, a táncórák és szalagavatós készülés, Áprily versenyek, Mirejutottunk?-ok, folyósó beszélgetések, ebédelések, ezek mind olyan dolgok amik hiányozni fognak! Azt hiszem a legtöbb és legfontosabb, amit az iskolától kaptam, azok a barátaim,legtöbben már elballagtak, de az osztálytársaim közül is vannak, akikről tudom, hogy életre szóló barátok! Sosem voltam az a típus, aki minden idejét a tanulásba öli,sőt...De szerencsére tanáraink ettől függetlenül is találtak értéket bennem és többnyire nagyon jól kijöttünk,köszönöm nekik! Ha minden igaz lakberendező,enterieur tervező leszek. Szeretem a színeket, formákat,a fantáziát,szeretem a szépet,és szeretek alkotni... Kikartás mindenkinek ha néha nem egyszerű,de élvezzétek,mert ez egy jó sulii!!

Botár Borbála

1990. október 7.-én születtem Budapesten. Családommal 1994 óta Szentendrén élünk. Általános iskolai tanulmányaimat követően kerültem a NYEK-es osztályba. Ebben az inspiráló közegben hamar leküzdöttem kezdeti aggodalmaimat, amit a középiskola magasabb követelményei okoztak. Az itt töltött 5 évből számomra az osztálykirándulások, a szalagavató, a sportnapok a legemlékezetesebb élmények. Nem utolsósorban új, életre szóló barátságokra tettem szert. Ám nem csak élményekkel gazdagodtam: megszereztem az ECDL bizonyítványt, és a német középfokú nyelvvizsgát. 10. osztályos koromban elnyertem az Adria ösztöndíjat, így egy felejthetetlen hetet tölthettem el az Adrián. A sport kisgyermek korom óta nagyon fontos szerepet játszik az életemben, ezért örültem annak, hogy az iskola sok lehetőséget kínált számomra. 5 évig tagja voltam a gimnázium kosárlabda csapatának. Jelentős eredményeket értünk el annak ellenére, hogy eddig nem volt saját tornatermünk. Mindig vonzódtam az irodalomhoz, a költészethez. Az otthoni sokévi versolvasás után 2 éve kezdett el foglalkoztatni a gondolat, hogy másokkal is megoszthassam a versek iránti szeretetemet. Egy Áprily esten való részvételt követően, Kiss Székely Tanár úr biztatására kezdtem el szavalóversenyeken részt venni. A versenyek során rengeteg pozitív visszajelzést kaptam mind a bizottságtól, mind a tanáraimtól. A családi hagyományt megszakítva jelentkezésem az ELTE jogi karára adtam be.

Cser Anna

1990. május 15.-én láttam meg a napvilágot Budapesten (Török Csenge barátnőmmel egy napon). Három évvel később megszületett Máté, 2000-ben pedig Bálint öcsém, onnantól tehát öten élünk pomázi otthonunkban. Mivel már gyerekkoromban is különös érdeklődést mutattam a természet és az élővilág iránt, - boldog büszkeséggel hurcoltam sápadó anyumhoz és nagyszüleimhez a kertjükben frissen talált egereket és gilisztákat -, családom hamar szembesült a „biológus lesz a gyerek” tényével, ami a februárban leadott pécsi biológia alapszakra jelentkezőssel elkerülhetetlenné vált. Furcsa tapasztalni, hogy tényleg eljött a kilencedik Refis év vége, mert mindig olyan megnyugtatóan messzinek tűnt a rettegett érettségi, és olyan elérhetetlennek a vágyott „kirepülés” a gimiből. Ebben az iskolában rengeteg élménnyel gazdagodtam – főként jókkal -; osztálykirándulások, focimeccs szurkolások, népdaléneklések, ki mit tud?-os lánytáncok, versenyek, délutáni beszélgetések, vicces és kevésbé vicces órák, a fantasztikus szalagavató. Sok értékes embert ismertem meg tanárok és diáktársak közül, egy csodálatos baráti közösségre is szert tettem, és megszereztem az ECDL jogosítványt és a középfokú angol nyelvvizsgát. Köszönet ezekért és a jószándékú nevelésért!

Demeter István

Szegeden születtem 1990. 11. 12.-én. Onnantól két évet Csepelen, majd később úgy hozta az élet, hogy Oroszországban éltem egészen négy és fél éves koromig. Utána költöztünk Szentendrére, de Békásmegyeren kezdtem el az alsó tagozatot, itthon csak cselgáncs edzésekre jártam. A békásmegyeri hittan tanárom ajánlotta nekem az akkor még csak két éve megnyílt gimnáziumot. Mondanom sem kell, szívesen jelentkeztem ebbe a nagy reményekkel kecsegtető, tőlünk 500 méterre lévő iskolába. Kezdetben lázadó lelkületem miatt voltak nehézségeim, de később, ahogy kezdett bennőni a fejem lágya, megbékéltem a dolgokkal és beláttam: minden az én érdekeimet szolgálja, és a lehető legjobb környezetbe kerültem. A kedvenc tantárgyaim a matematika és a fizika, főképp ezekben jeleskedhettem jó eredményekkel, emellett igyekeztem a többi tantárgyat sem elhanyagolni. Az ittlétem alatt szereztem egy ECDL bizonyítványt, egy középfokú, angol nyelvvizsgát és sok-sok tapasztalatot, élményt. Hálás vagyok a tanáraimnak, akiktől megtanultam a tiszteletet, valamint az osztálytársaimnak, akitől az odaadást és az összetartást. A Budapesti Műszaki Egyetemre adtam le a jelentkezőségi mechatronika szakra, remélem képes leszek megtenni mindent a siker érdekében...

Dér Mercédesz

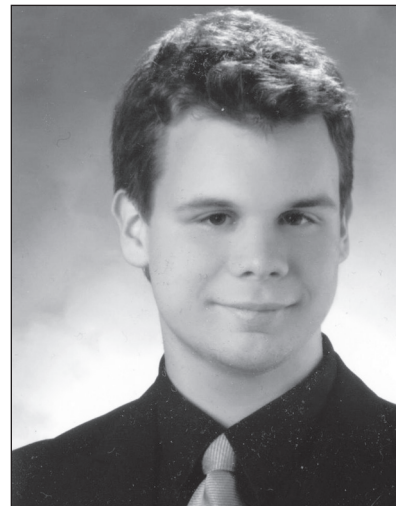
Szentendrén élek szüleimmel és két húgommal. Édesanyám biztatására felvéliztem az iskolába. Az első 4 év során akkori osztályfőnököm és hittan tanárom, Dulai Teréz tanámő és Veszélka Tamás tanár úr hatására a megfelelő erkölcsi és hitbeli nevelésben részesülhettem. Nagyszerű osztálykirándulásokon vettem részt, a táborokról nem is beszélve. Majd 2005-ben Döntést kellett hozni, felvéliztem és sikerült. NYEK-es lettem. A fele osztály maradt a másik felét pedig az „újak” jelentették (akik ma már egyáltalán nem újak, sőt régiekké váltak). Az első pár hónap nehéz volt, de egy jó osztályfőnökkel, Hajnalka tanárnővel sikerült kiküszöbölni a problémákat. Pár év múlva új osztályfőnököt kaptunk, Judit tanámőt. Eleinte rémisztő volt a szigorúsága és a magas követelményei, de ma már belátom, nála jobb osztályfőnököt nem is kaphattunk volna ezekre a rendkívül fontos utolsó évekre. Segítségre volt mindenben (gyönyörűséges keringő!, érettségire való felkészítés, biztatás és támogatás). Életre szóló barátokat szereztem, akikre mindig számíthatok. Bármilyen történt az osztály összefogott, kiálltunk egymásért, segítettük egymást, nem hagytuk magára azt, akinek biztatásra vagy együttérzésre volt szüksége. Rengeteg akadály, kihívás és megpróbáltatás állt az utamba, amit egyedül nem tudtam volna legyűzni. Az elmúlt 9 évért hálás vagyok, és köszönettel tartozom tanárimnak, osztálytársaimnak és persze a családomnak.

Dévai Daniella

Miskolcon születtem, 1990. augusztus 20-án. Tanuló éveimet, a számomra még a Szentendrei Református Gimnáziumot is felülmúló Baár-Madasban kezdtem. 8 vidám év után jöttem Szentendrére és kezdtem meg gimnáziumi éveimet a NYEK-ben. Az évek egyáltalán nem voltak zökkenőmentesek. Sok volt a konfliktus tanárainkkal, illetve az igazgatóssággal, de ez az osztályközösséget csak erősítette. Bár voltak intrikák, összességében rengeteg közös élménnyel gazdagodtunk. És most a terveimről: Gyógytornász szakra jelentkeztem a SOTE-ra, Miskolci Egyetemre, Szegedre, és ha elvégeztem valamelyiket, és Isten is úgy akarja, lovas terapeuta leszek, mellyel segíthetek a rászorulókon és külön örömmel tölt el, hogy mindezt a lovak segítségével tehetem meg. Sok kitartást kívánok az itt maradóknak!

De azért minden panasz és sérelem ellenére köszönöm tanárim fáradozását, mind a tanítást, mind a nevelés terén, valamint hogy türelmesen elviselték minden szemtelenségemet. Nekik is sok kitartást az itt maradókhoz!

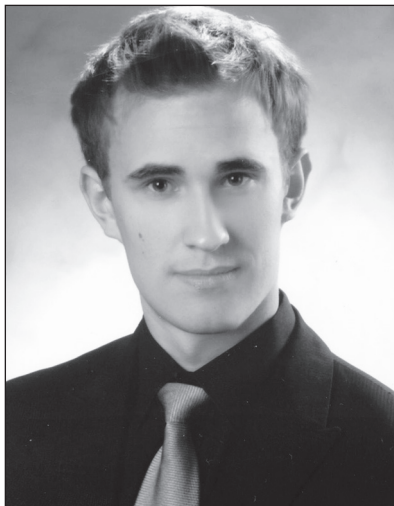
Dombó Gábor

1990. december 19-én születtem Budapesten. Születésem óta Tahitótfaluban élek családommal. Az általános iskolai tanulmányaimat a Pollack Mihály Általános Iskolában végeztem, majd azután ide, a Református Gimnáziumba adtam be jelentkezésem, s hála Istennek 2005-ben fel is vettek a nyelvi osztályba. Nagy lelkesedéssel vártam az első tanítási napot és az új iskolát, mert tudtam ez nem egy szokványos gimnázium lesz. Nagyon jó osztályba kerültem, az osztályközösség mindvégig remek volt, nagyon jó osztályfőnökeink voltak, és ahogy teltek az évek úgy kovácsolódtunk össze egyre jobban. Az 5 év során számos jó élményben volt részünk. Számomra legemlékezetesebb az erdélyi osztálykirándulás, a szalagavató és a sportnapok voltak. Az osztály focicsapatával játszott meccsek és megnyert kupák örök élményként maradnak meg számomra. Érettségi után orvosi egyetemre szeretnék menni, s remélem, azt tanulhatok, amit szeretnék. Nagyon sokat köszönhetek a Szentendrei Református Gimnáziumnak, mert az 5 év alatt rengeteg barátot szereztem, a legjobb tanárok tanítottak, megszerztem az ECDL vizsgát és nem csupán tudást szereztem, hanem olyan belső értékeket, amelyeket más iskolában nem kaphattam volna meg. "Ne várj nagy dolgot életedbe, Kis hópelyhek az örömek, Szitáló, halk szírom-csodák. Rajtuk át Isten szól: jövők." /Reményik Sándor/

Fekete Noémi

Ötödik osztályos korom óta járok ebbe az iskolába. Emlékszem akkoriban hihetetlen messzinek tűnt az érettségi és soknak az a 8 év ami előttem állt -amiből azóta 9 lett a NYEK miatt. Furcsa belegondolni hogy még az udvaron ástunk a veteményesben, a röplabda pálya helyén hócsatáztunk, az aulában tartottunk néptánc órát...stb. Minden évben izgalmas dolog volt, hogy pl. ki az új történelem tanár, akiből 9 év alatt 8 különbözőt kaptunk. Legkedvesebb emlékem a hollandiai út. Nagyon szerencsésnek érzem magam hogy részt vehettem benne. Emellett jó érzéssel gondolok vissza a 9 év élményeire: egy éneklésre a tábortúznél, a sítáborban az első lesiklásra, a biciklitáborban egy éjjeli filmnézésre, a (mostani szemmel nézve indokolatlanul) féltelmetes bogárra a kecskeméti oszt.kiránduláson, egy röplabda meccsre az év utolsó napján. Arra, amikor irreális hosszúságú gyaloglás után felértünk Hajnalka tanárommal a hegytetőre valahol Cserépfalu felett, egy finom vacsorára a gödöllői színházzótálalkozón, a folyosón bóbiskoló Alpár tanár úrra Erdélyben, az angolkeringőnk végén Judit tanárom meghatódottságára és arra, hogy milyen kivételes emberekkel találkoztam az iskola jóvoltából. Hosszas tépelődés és jó sok ellentmondó vélemény után beadtam a jelentkezésem a BGF-re. Azt mondják, a fiatalság legszebb évei az egyetemi évek. Én ezt még nem tudom elhinni ez után a 9 év után, de kíváncsi vagyok...

Haluska Ádám

1990.október 2-án születtem Budapesten. Egész életemet Szentendrén töltöttem és itt tanultam végig mind a 13 évet is. Kezdetben a Barcsay Jenő Általános Iskolába jártam, majd az 5. osztályt itt, a Szentendrei Református Gimnáziumban kezdettem el. Az itteni „pályafutásommal” kapcsolatban megemlítendő, hogy az iskola történetében a mi osztályunk volt az egyetlen, amely kis-gimnazistaként (8. osztály) megnyerte a focikupát, végigverve a mezőnyt, a 12.-eseket sem kímélve. Továbbá megszereztem az ECDL bizonyítványt, NYEK-es voltam és egy nyelvvizsgálóval rendelkezem. Nem vagyok kiugró tehetség sem sportból sem tudományból, így nem hívtak ki sűrűn az áhítatokon, hogy dagadjon a fejem a büszkeségtől, mégis úgy érzem, hogy viszonylag jól teljesítettem ezt a 9 évet, amely nagy alapot adhat a jövőmnek. Főként gazdasági szakokra jelentkeztem itthon, de remélhetőleg tanulmányaimat Dániában, Hospitality and Tourism management-en (Turizmus és vendéglátás szakon) tudom folytatni. Az itt eltöltött évek során a 8 elfogyasztott töri tanár mellett rengeteg kapcsolatra, ismeretségre és barátra tettem szert, amelyek remélem sokáig megmaradnak!

Hargas Daniella

Én is azok közé tartozom, akik már a 9. éve járnak ebbe az iskolába. Ez idő alatt nagyon sokat tanultam, rengeteg barátot szereztem és sok áldásban volt részem. Ösztöndíj keretében lehetőségem adódott, hogy az Adrián egy vitorlás hajón egy hetet eltöltssek és megszerezsem a hajóvezetői engedélyt. Talvaly megkaptam a Kulcs ösztöndíjat, így Németországban tölthettem 2 hetet. A 9 év alatt megadatott, hogy 6 hónapot Ausztráliában töltssek, mely életem egyik legnagyobb élménye volt, így hazatértem után egy angol középiskolai nyelvvizsgálóval gazdagodhattam. Nagyon sok, számomra értékes és felejthetetlen pillanatot éltem meg ebben az iskolában, köztük a tavasszal udvaron töltött szüneteket, a beszélgetéseket és az osztálykirándulásokat, melyek mindig összerázták az osztályt. Örömmel fogok visszaemlékezni a szalagavatóra, az ideitáncbórra és természetesen a próbákra is. Egy nagyon jó kis közösség alakult ki az osztályunkból, mely nagyon fog hiányozni! Itt megtaláltam a helyem és a legjobb barátaimat, de biztos vagyok benne, hogy ezeknek a kapcsolatoknak itt nem lesz vége! Hogy a jövőben mivel fogok foglalkozni, azt még pontosan nem tudom. Ha a felvételem nem sikerül az egyetemre, akkor tanulmányaimat Ausztráliában szeretném folytatni a design és grafika területén. Hiszem, hogy Istennel az élen minden úgy fog történni, ahogy az a legjobb

Juhász Borbála

Ötödikesként kezdtem a Refibe járni. Akkor még nyilván elég messzinek tűnt ez a mostani pillanat, de telt-múlt az idő és 9 (-1) évnyi padkoptatás után eljött az idő, hogy én is megírjam, ezt a bizonyos 1250 karaktert az újságba. Mivel eddigi életem igen jeletős részét itt töltöttem, rengeteg élményem van. Van, ami most épp eszembe jut, van ami épp nem. De valószínűleg soha nem fogom elfelejteni a közös osztálykirándulásokat, sportnapokat, szurkolásokat a sportpályá mellett, a ki mit tud?-os táncoakat, a szalgavatót... Hálás vagyok, hogy ebbe az iskolába járhattam. Nagyon örülök, hogy ilyen sok különleges emberrel hozott össze a sors, sokat tanulhattam tőlük. Legfőképp barátaimat köszönöm, akikkel remélem még nagymama korunkban is együtt tudunk visszaemlékezni erre az időre. Ami a továbbtanulásomat illeti, nagyon nehéz volt eldöntennem, hogy hová is jelentkezzek. Első helyre mindenesetre a nemzetközi tanulmányok szakot jelöltem meg, és érdekelnek a nyelvek is, a tolmácsolás, fordítás is. Tehát izgalommal várom, hogy mit hoz a jövő. Biztos furcsa lesz kilépni a nagybetűs életbe, de biztos vagyok benne, hogy az Úr mindenkit el tud vezetni a számára legjobb helyre a világban.

Kovács Réka

Hat éven keresztül héveztem nap mint nap Szentendrre Budapestről, ahol a kezdetektől fogva élek a szüleimmel. Az itt töltött idő alatt megtapasztaltam, hogy „mekkora a mélysége Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának!”. Fantasztikus barátokat kaptam, tagja voltam a Csipkefának, az SDG-nek és egy jó kis osztálynak. Nagy élmény volt a szalgavatónk, és a próbák (a hajnali felkeléseket leszámítva:), szerettem sokáig ücsörögni és eszegetni az ebédlőben (a barátok kevésbé), és kedveltem még egy-egy óra kifejezetten refis, családias hangulatát. Lelkiséget és értékrendet tekintve sokat köszönhetek Enikő, Hajnalka tanárnőnek és Kiss Székely tanár úrnak.

A töri, a művészetek és a politika érdekelnek; néprajzzal és kisebbségtörténettel szeretnék foglalkozni. A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem néprajz szakára készülök, így életemnek több szempontból is jelentős fordulópontjához érkeztem. 19 év után nemcsak Szentendrétől, de Budapesttől is búcsút „kell” vennem - örök nosztalgikusként - egy kis bánattal ugyan, de bízva Abban, aki megsegít az úton!

Legeza Fanni

1990.június 25-én születtem Budapesten, pontosan négy perccel a következő hasábban látható személy után. Mivel nagyon kicsi voltam, ezért még bent tartottak a kórházban, hogy megerősödjem. Kellet is az erő, hogy ezt a 19 évet így végig tudjam csinálni. De a java még hátravan. 3 tesóm van:Luca, egy nővérem:Bori és egy bátyám:Márton.Amikor ti ezt a bemutatkozót olvassátok már nagyon boldog nagynéni is leszek egyben. Általános iskolát a 4.osztályig Pomázon végeztem,majd felvettek ide,a refibe. Emlékszem,amikor megkaptuk az értesítőt Lucával nagy örömmel egymás nyakába ugrottunk.Volt bennünk ugyanis egy kis félelem,hogy mi van,ha egyikünket nem veszik fel?De Istennek hála ez nem így történt.Most éppen egy nagyobb megmérettetés előtt állunk,de nem félek,mert tudom,hogy úgyis az fog velem történni,amit Isten szeretne,és az nekem nem lehet rossz.Mindenesetre beadtam a jelentkezésem a Corvinusra,Veszprémbe és Pécsre,és ha minden úgy megy,ahogy gondolom,hogy menni fog,akkor jövőre már 15 km-re a Balatontól fogom folytatni a tanulmányaimat turizmus- vendéglátás szakon. Szerettem ezt az iskolát,de így 9 év után úgy búcsúozom,hogy mindent megéltem itt,amit megélhettem. Nem hiánnyal a szívemben távozom,csak egy kicsi fájdalommal.

Legeza Luca

2001 szeptemberében, 11 évesként kezdődött a refis életem, és immár 9 éve, hogy a hétköznapi ide kötnék. Voltak jobb-rosszabb időszakok, de nagyon örülök végül, hogy ezeket az éveket itt tölthettem. Hiányozni fognak az apró történések, amik meghatározzák a sulit: a szüneti tumultus; fejmosás, ha hangoskodunk a folyosón; az áhítatra vonulások; Gizi néni szeretetteljes könyörgése, hogy fizessünk ebédet; a legális (!) osztály-honfoglalók és youtubozások; av/2 néni és az autók lesése a parkolóban, hátha nem jött be az órát adó tanár...; tz-k előtti lázas, vagy kétségbeesett tanulás, vagy könyörgés, hogy csak 1-2 nappal halaszjuk el a szódogát; vagy: -Hideg van, csukd be az ablakot! - Nehogy becsukd, bűdös van! A bosszankodás, hogy mindig lefoglalják a folyosón az ablak melletti helyeket a párok. Sok mindent tudnék még írni kirándulásokról, osztályéletről, régi- és 'új' osztályról, táborokról, versenyekről, teaházakról és sdg-kről. De ami miatt örökké fogok kötődni ide, és soha nem fogom megbánni ezt a 9 évet, az az, hogy itt lehetőséget kaptam, hogy megismerjem Istent: rendezem az életemet, és megtaláljam a céljaimat.

Szeptembertől reményeim szerint pszichológiát tanulhatok, és a későbbiekben beállhatok valamilyen misziós szolgálatba.

Major Anna

17 éve lakom Szentendrén szüleimmel és 12 éves öcsémmel. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy ilyen családias légkörben tölthettem ezt az 5 évet, sok értékes embert ismerhettem meg és igazi barátokra lelhettem. Rengeteg élmény és emlék kavarg most bennem, amiket soha nem fogok elfelejteni: a közös programok, az osztálykirándulások (amikor lerobbant a buszunk Pécsen az éjszakában), a szalagavató. Olyan jó volt, hogy mindig tudtunk összefogni és a közösségért, egymásért küzdeni. Az iskolának köszönhetem, hogy 2-szer is eljuthattam külföldre és életre szóló tapasztalatokat szerezhettem. A Kulcs ösztöndíjjal 3 felejtethetetlen hetet tölthettem Németországban, a holland csereprogrammal pedig 10 napot Hollandiában. Örülök, hogy segíthettem és részt vehettem az SDG bibliakörök és teaházak munkájában. Sikertelen lettem a német és az angol középfokú nyelvvizsgát. Nagyon szeretek sportolni (úszni, biciklizni) zenélni (zongorázni, gitározni) és utazni.

A jövőben gyerekekkel szeretnék foglalkozni, nagy álmom, hogy zeneaterápiával gyógyíthassak, ezért az ELTE Gyógypedagógiai Karára jelentkeztem. Kedvenc idézetemmel búcsúzom tőletek: „Próbálj meg úgy élni, hogy ne vegyenek észre ott, ahol vagy, de nagyon hiányozz onnan, ahonnan elmentél.”

Máta Anna

1990-ben születtem. Budapestről költöztünk ki Szentendrére, majd Leányfalura. A Szent András Általános Iskolába jártam 8 évig. Gimnáziumi éveimet nulladikosként kezdtem itt a refiben, ami eleinte nem volt könnyű, mert az osztály fele már ötödik óta itt tanult, így a társaság elég megosztott volt, de sikerült összerázódnunk. Nagy öröm volt amikor megnyertük a sportnapot és a fiúk elhozták a focikupát. Az eredmények mellett számos büntetést is kapott az osztály, amit legtöbbször ha nem is éreztük jogosnak, de magunkra vállaltuk. A sok közös program segített összekovácsolni minket, mégis rengeteget veszekedtünk, majd kibékültünk. Legszebb élményeim közé tartozik a lányos osztálykirándulás Hajnalka tanárnővel és a szalagavatónk.

Nem volt könnyű ez az öt év számomra, de olyan emberek vettek körül, akik segítettek és támogattak, amiért nagyon hálás vagyok. Több helyre beadtam a jelentkezésemet, de úgy érzem, hogy még nem találtam meg a számomra megfelelő irányt. Még keresem a helyemet a világban...

Mészáros Viktória

Legelső emlékként az első gólyatáborot idézném fel, ahol egy színdarab kedvéért a többiek wc papírral tekertek körbe, hogy eljátszhassuk Lázár feltámadásának történetét. Akkor 10 éves voltam, most pedig már 19 éves nagylánnyá értem. Elképzelhetetlenül sok év repült el ebben az iskolában. Egy pillanat alatt azzá a felnőtté váltam, akit ötödikesként még magamtól oly távolinak éreztem. Valahol elvesztem ebben a folyamatban és fel sem fogtam még igazán, hogy egy új korszak következik. Ennek ellenére kíváncsian várom az új légkört, az új embereket és az egyetemi életet.

Kedves emlékeim között szerepel a Hollandiában eltöltött idő, Veszélka tanár úr táborai, a Ki mit tud?-os táncfellépések, néhány osztálykirándulás, a vizsgák utáni életérzés és az osztállyal eltöltött Mikulásozások és Karácsonyozások.

Első helyen a Pázmány Péter Katolikus Egyetem szabadbölcészeti szakára jelentkeztem, hogy művészet-történész lehessen belőlem, mert nagyon szeretem a festészetet. De a szociális irány is vonz, gyógy pedagógus, ápoló és dietetikus szakokat jelöltem meg. Úgy érzem az életemben mindkét irány helyet fog kapni. A kilenc év alatt sosem bántódtam amiatt, hogy a szüleim ebbe az iskolába írtak be, inkább hálás vagyok érte.

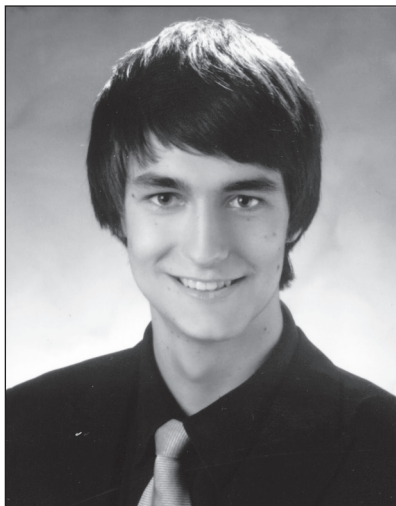
Nagy Nóra

1990. október 19-én születtem Budapesten. Az iskolát az Orsolya Rendi Szent Angéla Általános Iskolában kezdtem, majd mivel Pomázra költöztünk, a gimnáziumi tanulmányaimat a közelben akartam folytatni. Miután felvételt nyertem a Refi nyelvi osztályába, bátyám is átjelentkezett. Kezdetben nehéz volt, mivel senkit és semmit nem ismertem a környéken, de hamar beleszoktam és megszerettem Szentendrét, az iskolát és az embereket. Az elmúlt 5 év során rengeteg élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam. A jó osztályközösségnek köszönhetően sikerült minden feladatot és büntetést jókedvűen, vidáman teljesíteni. Az osztálykirándulások mindig jó hangulatban teltek, és talán a legjobb pillanatok voltak, mikor valami nem úgy sikerült, mint ahogy terveztük, például mikor Pécssett éjszaka lerobbant a buszunk és mi a szakadó esőben énekeltünk és táncoltunk a busz körül. A szép emlékek mellett az elmúlt 5 év során sikerült ECDL bizonyítványt és német középfokú nyelvvizsgát tennem. A jövőt illetően szeretnék még érettségi előtt angolból is nyelvvizsgázni és tanulmányaimat a Műszaki Egyetem gazdaságtudományi karán folytatni. Remélem az itt kötött barátságok egy életre elkísérnek, és sikerül megvalósítani álmainkat.

Polgári Anita

1990. november 8-án születtem Budapesten. Pócsmegyeren lakom a szüleimmel. Az általános iskolát Szigetmonostoron, a Zöld-sziget Általános Iskolában végeztem. Szüleim biztatására jelentkeztem ebbe a gimnáziumba. Mivel nagyon szerettem az angol nyelvet, ezért a nyelvi előkészítő osztályt jelöltem meg. Az itt eltöltött 5 év alatt megszereztem az ECDL bizonyítványt és az angol középfokú nyelvvizsgát. Nagy élmény volt számomra, hogy a cserediák programmal 2 hetet tölthettem Hollandiában. Remélem az iskolában szerzett barátságok a gimnázium után is meg fognak maradni. Szabadidőmben szeretek rajzolni, zenét hallgatni és olvasni. Leginkább az idegen nyelvek és a történelem érdekel. A nemzetközi gazdálkodás és a kereskedelem és marketing szakokat jelöltem meg több egyetemen is Budapesten.

Román Viktor

1991. január 1-jén születtem Budapesten, de mióta az eszemet tudom Szentendrén élek családommal. Tanulmányaimat a Templomdombi Általános Iskolában kezdtem, ahonnan 4. év vége felé sikerült felvételt nyernem az SZRG-be, 8. végén pedig a nyelvi előkészítő osztályba. Az SZRG-ben töltött évek során megszerztem az ECDL bizonyítványt, és sikeresen lettem az angol középfokú nyelvvizsgát, és kétszer részt vettem a református gimnáziumok kosárlabda bajnokságán. A gimnáziumi évek során rengeteg felejthetetlen élménnyel gazdagodtam, többek közt az erdélyi osztálykirándulással és a szalagavatóval, melyek mellett, hogy jól sikerültek, az osztályt is teljesen összekovácsolták. Nagyon örülök, hogy ebbe a gimnáziumba járhattam, mert sok jó barátra találtam, akikkel remélem, hogy érettségi után is tartjuk majd a kapcsolatot. Tanulmányaimat Gödöllőn a Szent István Egyetem Gépészmérnöki karán szeretném folytatni.

Somogyi Márta

2005-ben kerültem ebbe az iskolába, még szinte gyerekként. A korábbi 15 fős osztályomhoz képest nagy változást jelentett egy teljesen új, ilyen nagy létszámú közösségbe való bekerülés. Kezdetben nem találtam még annyira a helyemet, az évek során azonban egyre inkább ráébredtem, hogy ennél jobb osztályt nem is kívánhattam volna. Értékes, szerető, segítő társakra akadtam, akik mellett megtapasztalhattam az együttműködés és bajtársiasság örömét. Mindig készen álltunk az egy emberként való harcolásra, így nyerhettük meg a sport napot, alkothattunk kreatív fallírást osztályunk névadójáról, vagy egy merőben egyedi koreográfiát a szalagavatón és így sikerült még a nehezebb időszakokat is vidáman átvészelnünk. Ez alatt az 5 év alatt felnőtté váltam és egy olyan erkölcsi, hitbeli tartást kaptam, amivel bátran vághatok neki az életnek. Sokat jelentenek számomra az SDG-s beszélgetések, teaházak, a Csipkefák, az osztálykirándulások vagy pl. a karácsonyi kántálás. Nagyon fognak hiányozni a reggeli beszélgetések a héven – az odáig tartó rekordgyorsaságú futás már kevésbé – vagy a sok-sok vidám perc az osztályban. Talán az iskola légkörének is köszönhetően továbbtanulni pszichológia vagy szociális munkás szakon szeretnék, hogy egy kis mértékben segíthessek a nehéz helyzetben lévő embereken.

Stiegler Viktória Anna

1990. augusztus 16-án születtem Budapesten, és mióta megszülettem Szentendrén élek szüleimmel és kutyámmal. Legtöbbször csak Stiginek ismertek. 9 éve koptatom az iskola padjait, és vegyes érzelmekkel távozom. Nagyon sok jó élménnyel, és életre szóló barátságokkal gazdagodtam, de néha, magunkra véve a „fekete bárány” jelmezt haragítottuk tanárainkat. Sokaktól kellett búcsúznunk (tanárok, osztálytársak), de a közösség, bárki bármit mond a legjobb volt az iskolában. A legjobb osztálykirándulásunk Erdélyben volt, ahol a komló aránya is 105 Ft-ba kerül.:) A szalagavatónk nagyon jól sikerült, az ott mutatott teljesítményünk is megmutatta, hogy egyedül, és mégis együtt képesek vagyunk mindenre... 10 évig fuvoztam, és néhányszor sulis rendezvényeken is részt vettem. Tagja voltam még anno az iskola zenekarának, és az egyik köveskáli táborban is részt vettem. Veszélka tanár úr bicikli táborain a barátnőimmel együtt szenvedtünk az emelkedőkön, a sporttáborban nagy-nagy élményeket szereztünk... Mindegyik osztályfőnökünknek köszönettel tartozunk, mert ők is nagy szerepet játszottak abban, hogy felnőtté váltunk. (Főleg Judit tanárnő, aki velünk van utolsó utunkon is). A jövőben, remélhetőleg Gödöllőn, a Szent István Egyetemen fogok tanulni, mint környezetgazdálkodási-ágrármémnök, mivel nagyon szeretem a természetet, főleg az állatokat. Ezért is választottam második helyre ugyanennek az egyetemnek az állattenyésztő szakát.

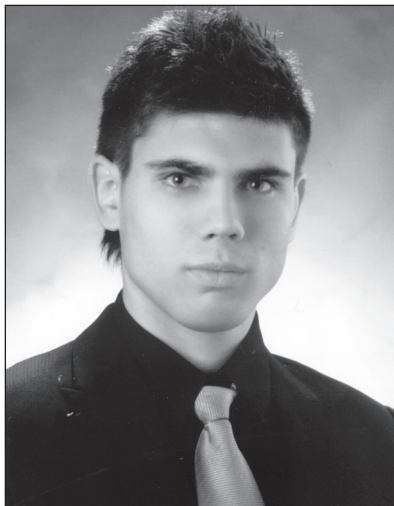
Szabó Csilla

1991. július 22-én, Szentendrén születtem, családommal Visegrádon élek. Hatan vagyunk testvérek, két hugom, két öcsém és egy nővérem van. Tanulmányaimat Visegrádon az Áprily Lajos Általános és Alapfokú Művészeti Iskolában kezdtem, a Ferences Gimnáziumban folytattam, majd három év után 10.-ben kerültem az osztályba.

Szívesen fényképezek, az osztály programjairól jelentős képmenyiséget és szép emlékeket gyűjtöttem az itt töltött évek alatt. Amikor időm engedi, drótékszereket készítek, rajzolni is szeretek. 4 évig tanultam hegedülni és zongorázni.

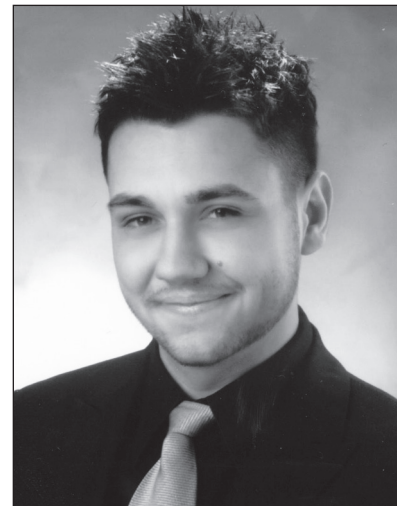
Iskolán kívül a cserkészlet az egyik legfontosabb dolog számomra: a visegrádi csapatban segédtszti minőségben megbízott csapatparancsnok-helyettesként tevékenykedem.

Terveim szerint jövőre környezetmérnöknek tanulok tovább Szege- den.

Szalontai Bence

1990. október 16-án születtem Budapesten. Már születésem óta Pomázon élek a családommal, köztük Anna nővéremmel, aki 3 éve érettségizett itt. Általános iskolai tanulmányaimat 1997-ben kezdtem el a pomázi Mátyás Király Általános Iskolában, de már ötödik osztályos korom óta a Szentendrei Református Gimnázium diákja vagyok. Tanulmányi éveim során sikerült megszerez- nem az angol középfokú nyelv- vizsgát, de terveim között szere- pel a spanyol nyelvvizsga meg- szerzése is. Ami leginkább jel- lemez engem az a foci szerete- te. Szeretek mindenféle sportot, de nálam egyértelműen a foci a favorit. Már kiskorom óta űzöm ezt a sportágat, és remélhető- leg még egy jó darabig űzni is fo- gom. Szerencseszámom a hetes, és a kedvenc csapatom a Real Madrid. :) Osztálykirándulásokat illetően szerencsére csak jó em- lékeket őrzök, köszönhetően a jó társaságnak, illetve osztályfőnö- köknek. Természetesen a legjobb kirándulás az erdélyi volt, de ne feledkezzünk meg a szeptembe- ri tánc táborunkról sem! Tanul- mányaim folytatását a turizmus- vendéglátásban képzelem el.

Székely Zsolt

1990-ben születtem. Azóta Csobánkán lakom, egy szép helyen. A tanárokon kívül mindenki Zsolti- nak, „Zsótti”-nak, „All-in”-nak, „Bé- kának” hív. A kedvenc időtöltéseim közé tartozik a motorozás, az autó- zás, a barátaimmal való találkozás és a tánc. Először Pomázra jártam iskolába, több itteni osztálytársam- mal együtt. A „Refibe” ötödikes ko- romban jelentkeztem, és „potyadi- ákként” estem be, ugyanis várólis- tás voltam. A beilleszkedés könnyen ment, hiszen még nem alakult ki tel- jesen az osztályközösség. Az itt eltöl- tött idő alatt, ami csaknem az eddig élt életem fele, sok minden- tem keresztül. Sokat köszönhetek az iskolának (egyetemre való jelente- zés, tervek a jövőre nézve...stb.). A hitbeli oktatás gondoskodott arról, hogy ne váljon belőlem „rossz gye- rek”, habár - nem szándékosan- de okoztam károkat az iskolának. Sike- rült megszereznem az ECDL joga- sítványt, és még sok-sok hasznos dolgot. Az itt eltöltött idő alatt a sul- i már a részemmé vált (kedvenc por- tásunk pecsétje reggelenként, a fe- leléstől való félelem... stb.), és fo- dítva. Pont ezért rendkívül hálás va- gyok mindenért, és pont ezért fáj ki- mondani, hogy vége. Hiányozni fog- nak a középiskolás évek, de büszke vagyok, hogy ilyen szép emlékekkel zárhatom le. „Carpe diem..”

Szóbel Éva

Pesten születtem 1991. 05. 08-án. Nyelvi előkészítőbe jelentkeztem, ahogy a mellékelt ábra mutatja, sikeresen. Az elmúlt 5 év egy hosszú, felejthetetlen utazás volt számomra, de gondolom mindenki így van ezzel. Visszagondolva szinte lehetetlennek hat, mennyit változtam, hány emberrel ismerkedtem meg, mennyi élmény ért. Mert ha valamelyik osztálynak, nekünk vannak szép emlékeink. A vízforralótól kezdve a kampók leszereléséig mindenhol ott voltunk, és ránk vall (és büszke vagyok rá), hogy a büntetéseket akár még élvezni is képesek voltunk. Aztán vannak teljesen pozitív élményeink is, mint az osztálykirándulások és főleg Erdély, bár én azt hiszem, hogy mi 5 éven keresztül olyan jól éreztük magunkat, hogy azon már egy erdélyi osztálykirándulás sem emelhetett sokat. Persze azért nálunk sem ment simán minden, hiszen – főleg idén – a szalagavatás tánctól kezdve még mostanáig is, rengeteg dolgunk van és vannak nézeteltérések. Ugyanakkor büszke vagyok rá, hogy egy olyan osztály része lehetek, ahol képesek vagyunk túltenni magunkat ezeken, és végül mindig mi alkotjuk a legjobb dolgokat. Ez az 5 év nagyon meghatározó volt számomra és hálás vagyok érte, hogy olyan emberek közt tölthettem, amilyenek az osztálytársaim.

Török Csenge Kata

1990 tavaszán születtem, egy szép májusi napon. A Mustármag Általános Iskolában végeztem az első négy osztályt, majd 11 éves koromban refis lettem. Emlékszem az ötödikes gólyatáborra, a sok új arcra, és ahogy közösséggé csiszolódtunk. Az igazi gimis évek csak ezután jöttek, el sem tudtuk képzelni, hogy eljön az érettségi, annyira messzinek tűnt, és most, itt vagyunk... Olyan sok minden történt az elmúlt 9 év alatt. Nagyon sok embert megismerhettem, és (remélem) örök barátságokat köthettem, eljuthattam Hollandiába, kilencedikben (ami segített, hogy angolból középfokú nyelvvizsgát tegyek), tizenegyedikben Franciaországba, és felejthetetlenek az osztálykirándulások, az osztályprogramok is. Nagyon szép évek voltak ezek, és remélem a következők csak egyre jobbak lesznek! :) Jövőre sok minden megváltozik, és kíváncsian lépek az új elé. Akármilyen a jövő, igyekszem megláttni benne a jót, mert mindenben ott van, csak észre kell venni. Persze nagyon fog hiányozni az a sok mosoly, amit itt egy nap alatt kaphattam, és adhattam. Álmodom, hogy orvos legyek, és ezért minden tőlem telhetőt megteszek. Egy idővel szeretnék búcsúzni Albert Schweitzer-től: „Amit tehetsz, csepp a tengerben, de ez ad értelmet az életednek.”

Városi Fanni

Budapesten születtem 1990. 06. 9-én. 4 évig Tahiból jártam be a Szentendrei Református Gimnáziumba, 1 éve már Leányfalun lakom. Két fiútestvér mellett nőttem fel, az egyikük szintén ide járt iskolába, ezért döntöttem úgy, hogy én is megpróbálkozom a felvétellel és be is jutottam. A nyelvi osztályba jelentkeztem, mert előtte 8 évig német nemzetiségi iskolába jártam Dunabogdányban, ahol emelt óraszámban tanultam a nyelvet az első osztálytól kezdve. Így visszagondolva nagyon örülök, hogy bekerültem a mostani osztályomba, bár voltak nehéz napjaink, de életre szóló élmény volt az osztálytársaimmal ez az 5 év. Nehéz lesz itt hagyni. Ez alatt a pár év alatt összeszoktunk, megszerettük egymást. A sok közös program, az együtt eltöltött sok idő összehozott minket. Nehéz beszűríteni ebbe a kis összefoglalásba az elmúlt évek élményeit. Az osztálykirándulásaink mindig jó hangulatban teltek. Az erdélyi utunk a sok buszon töltött órával együtt is szintén nagyon mókás volt. Jártunk sokfelé, ez hiányozni fog, szerintem mindegyikünknek. Amíg itt tanultam, sikerült megszereznem az ECDL bizonyítványt, a nyelvvizsgára sajnos csak most készülök a rengeteg buzdítás ellenére is. Ha sikerül az érettségi, reményeim szerint felvesznek egyetemre vagy főiskolára. Jelentkezésemet kommunikáció és médiatudomány szakra adtam be, az ELTE-re, BGF-re és BME-re. Még nem tudom, mit fogok kezdeni vele, remélem közben sikerül kitalálni.

Vörös Ákos

Budapesten születtem 1990. szeptember 1-jén. Szülői jóakarattól, és a nővérem példáját követve kerültem az iskolába. Idén kilencedik éve koptatom az iskola padjait. Mivel nyelvi előkészítő osztályba jártam, tengernyi időm volt, hogy megszerezsem ECDL számítógépes jogosítványomat, valamint egy nyelvvizsgát német nyelvből. 11. év végén előrehozott érettségit tettem németből és számítástechnikából is, így valamivel könnyebbé tettem a 12-es tanévet. Tanulmányaimat a Corvinus Egyetem Kertészettudományi Karán szeretném folytatni. Az iskolával kapcsolatos legszebb emlékeim nyilvánvalóan a focitornákkal kapcsolatosak, ekkor más vallásos iskolák tanulóival/focistáival is kapcsolatba kerülhettem. Nagyon örülök annak, hogy ez alatt a kilenc év alatt szerezhettem néhány őszinte, igaz barátot.

